

Bergafwaarts naar de top

Xxxxxxx

Xxxxxxx

Xxxxxxx

Xxxxxxx

Als freestyle snowboarder leefde de Bibian voor de sneeuw. Ze was hard op weg naar de wereldtop, toen er botkanker werd geconstateerd in haar scheenbeen. Haar onderbeen moest worden geamputeerd. Toch pakte Bibian haar leven én haar snowboard weer op...

Onlangs won Bibian in Nieuw-Zeeland de wereldtitel Snowboardcross adaptives. Het is haar missie om jongeren met een beperking te laten zien dat extreme sporten ook voor hen zijn weggelegd. Via de door haar opgerichte Mentelity foundation zet Bibian zich ervoor in dat snowboarden onderdeel wordt van de Paralympische Spelen. Bibian is een vechter. En hoewel ze na haar beenamputatie ook nog drie keer is geopereerd aan uitzaaiing in haar longen, treedt ze het leven positief tegemoet. "Ik denk nooit: waarom moet mij dit overkomen?" zegt ze. "Van zulke gedachten word je alleen maar verdrietig, daar schiet je niets mee op. Ik zie het leven als een uitdaging. Dat heb ik van mijn moeder. Ik kijk naar wat mogelijk is, in plaats van naar wat niet meer kan."

Ravijn

Bibian kan zich geen leven zonder sport

voorstellen. "Mijn moeder is heel sportief en ik mocht van jongs af elke sport kiezen die ik wilde. Na mijn middelbare school koos ik in eerste instantie voor een studie rechten. Maar na het behalen van mijn propedeuse wilde ik er een jaartje tussen-uit. Ik had net leren snowboarden en het leek me geweldig om een jaar de sneeuw in te gaan." Bibian vertrok voor een week naar een vriend in Zwitserland. "Hij trainde met de Nederlandse top. Ik kon me geen betere plek wensen om ervaring op te doen dan daar. Het snowboarden werd mijn passie, mijn leven, mijn alles. Ik stopte met de studie rechten en was vanaf dat moment 365 dagen per jaar met snowboarden bezig. Om in mijn levensonderhoud te voorzien ging ik lesgeven. Later kon ik leven van het sponsorgeld."

In de negen jaar die volgden reisde Bibian als snowboarder de wereld over. Eerst als talentvolle beginnening, later als één van

de beste freestyle snowboarders ter wereld. Bibian: "Ik was me er in die tijd ten volle van bewust hoe bevoorrecht ik was. Ik kon mijn passie uitvoeren en reisde ook nog eens naar de mooiste plekken op aarde. Dat was echt waanzinnig. Als snowboarder leef je met de dag. Het is een levensstijl die me mateloos aanspreekt. Tegelijkertijd neem je ook een zeker risico. Ik heb veel vrienden verloren die in de bergen zijn verongelukt. Je weet dat zoiets kan gebeuren, vooral als je gaat snowboarden buiten pistes. Je moet goed weten waar je mee bezig bent, anders lig je zo in een ravijn of kom je in een lawine terecht. Zelf heb ik nooit een ongeluk gehad, maar ik was er wel bij toen iemand anders om het leven kwam. Dat hakt er echt in. Op zo'n moment heb je gelukkig je medesnowboarders om het samen te verwerken. Het voelt alsof je familie van elkaar bent. We nemen allemaal hetzelfde risico.

Je probeert uit het leven te halen wat er in zit. En als je overlijdt dan is het in ieder geval tijdens het beleven van je passie."

Overleven

In 1999 veranderde het leven van Bibian radicaal. "Ik scheurde mijn enkelbanden. Toen ik na zes weken fysiotherapie weer ging snowboarden, speelde mijn enkel opnieuw op. Ik wilde me kwalificeren voor de Olympische Spelen, maar zover is het helaas nooit gekomen." Foto's in het ziekenhuis wezen uit dat Bibian botkanker had in haar scheenbeen. "Toen ik de diagnose hoorde schrok ik er niet van", vervolgt ze. "Ik dacht alleen: haal het er maar uit, dan kan ik weer op mijn plank staan. Ik wilde zo snel mogelijk weer kunnen snowboarden." Bibian kreeg twee opties van de artsen waaruit ze kon kiezen. Bibian: "De ene optie was het weghalen van de tumor en de leegte opvullen met donor-

bot. Op die manier zou ik alle beenfuncties behouden en ook mijn enkelbot kunnen blijven bewegen. De tweede optie was het weghalen van het gehele onderste deel van het scheenbeenbot om er zeker van te zijn dat er geen kankercellen achter zouden blijven. Daarna zouden er pinnen in mijn been aangebracht worden. Door een kunstmatige breuk te maken zou het scheenbeen weer aangroeien. Maar mijn enkelbot zou dan vast komen te zitten. En dat betekende dat ik nooit meer zou kunnen snowboarden. Het was voor mij op dat moment geen optie. Ik koos daarom voor de eerste operatie en herstelde goed. Helaas kreeg ik vijf maanden later weer last. Toen bleek dat er ondertussen ook tumorcellen in mijn botvlies zaten. Dat betekent kans op uitzaaiingen. Ik weet nog dat de arts tegen me zei: 'Hoeveel is je leven je waard?' Ik was 28 jaar en realiseerde me plotseling dat ik nog een

Xxxxxxx

heel leven voor me had. Ik had net een nieuwe liefde ontmoet. Ik wilde ook ooit kinderen krijgen en oud worden. De keuze was vreselijk moeilijk, maar eigenlijk had ik geen keuze. Om te kunnen overleven moest mijn been geamputeerd worden.” Bibian mocht drie dagen naar huis voordat de operatie plaats zou vinden. “Ik heb die dagen heel veel gepraat met mijn moeder, mijn vriend, vrienden en kennissen. Door het keer op keer uit te leggen wat er zou gaan gebeuren, heb ik het verdriet echt van me af kunnen praten.” Het proces van de operatie en de periode erna maakte Bibian door met steun van haar moeder en vriend. “Ze waren er constant voor me. Het was een intense periode, waarin we heel dicht bij elkaar kwamen te staan. Daardoor was het naast een vreselijke tijd ook een heel mooie tijd.”

Gewonnen

Toen Bibian na de operatie voor het eerst

naar haar been keek, schrok ze enorm. “Hij was veel korter dan ik had verwacht. Ik werd overvallen door een wirwar van gevoelens en even wist ik het niet meer. Maar al snel was dat over. Ik wilde niet achterom kijken, maar vooruit. Ik zag mijn leven zonder onderbeen als een nieuwe uitdaging. Ik wilde alles weten over protheses en hun mogelijkheden. Ik weet nog wat de arts zei toen ik aankwam in het revalidatiecentrum: ‘U wilt leren lopen?’ ‘Nee,’ antwoordde ik hem. ‘Ik wil leren snowboarden.’ Gelukkig werd dat goed opgepakt. Ze hebben me heel veel laten sporten. En uiteindelijk stond ik eerder op mijn snowboard dan dat ik zonder krukken kon lopen.”

Vier maanden na de operatie werd Bibian door een vriend uitgenodigd om naar de Zwitserse bergen te komen. “Ik ging kijken hoe de snowboarders aan het trainen waren en het begon meteen te kriebelen. Toen die vriend mij zijn snowboard aan-

bood, twijfelde ik geen moment. Ik snowboardde er meteen op weg. Het was op een tamelijk vlak stuk en het eerste bochtje dat ik maakte was geweldig, ook al was het tegelijkertijd nog pijnlijk. Het opnieuw kunnen snowboarden gaf me een euforisch gevoel. De volgende dag heb ik twee bochten extra gedaan. Het was in het begin heel vermoeiend, maar aan het eind van de week deed ik gewoon alweer een hele afdaling. Snowboarden is voor mij zoiets als fietsen. Je verleert het nooit. Toen ik zwanger was van mijn zoontje Julian heb ik tot een maand voor de bevalling zelfs nog op mijn snowboard gestaan.”

Zeven maanden na amputatie werd Bibian opnieuw Nederlands kampioen. “Het snowboarden met prothese deed nog pijn, maar het bracht me zoveel plezier, dat het het waard was. Ik heb de wedstrijd gewonnen puur op mijn ervaring. In het begin ging ik onderuit. De andere deelnemers

Xxxxxxx

Xxxxxxx

“Ik dacht: haal het er maar uit, dan kan ik weer”

zoefden me voorbij. Maar ik heb ze daarna allemaal ingehaald. De laatste persoon vijf meter voor de finish. Het was een fantastisch gevoel.”

Julian

Bibian heeft inmiddels een zoontje van zes jaar, Julian. Hij werd bijna twee jaar na haar beenamputatie geboren. Bibian: “Julians geboorte was niet gepland. Ik wilde pas aan kinderen denken als ik zeker wist dat ik weer helemaal gezond was. Ik had daarom een spiraaltje. Er werd gezegd dat dat veiliger is dan de pil. Maar mijn kleine mannetje is kennelijk net zo’n doorzetter als zijn moeder. Hij heeft zich er gewoon doorheen gevochten. Gelukkig verliep de bevalling goed. De controles van mijn gezondheid erna waren ook prima. Even dacht ik dat ik helemaal beter was. Maar helaas is er ondertussen drie keer een uitzaaiing in mijn longen bij me geconstateerd. De laatste keer een jaar geleden. Het zijn uitzaaiingen uit mijn been die destijds in mijn longen zijn gekomen. Het kan een tijd duren voordat het zich openbaart. Mijn vriend gebruikte de metafoor: ‘Het is zoiets als wanneer je een glas hebt laten vallen. Soms vind je een hele tijd later nog scherfjes. Ik hoop dat dit het laatste scherfje was.’ Een longoperatie is niet prettig. En de tweede keer had ik

het gevoel dat mijn veerkracht op was. Maar de wil om er te zijn voor mijn zoontje, hielp me er weer bovenop. De laatste keer dacht ik: ik heb het twee keer doorstaan, dus nu lukt het ook een derde keer.”

Momenteel gaat het goed met de gezondheid van Bibian. Ze zorgt voor haar zoontje Julian die beurtelings bij haar of bij zijn vader woont, en ze reist regelmatig over de wereld om te snowboarden. “Mijn levensmotto is ‘pluk de dag’. Ik ken mensen die plannen maken voor als ze tachtig worden, terwijl ze niet eens weten of ze die leeftijd wel halen. Ik leef nu en probeer iedere dag dingen te doen die me gelukkig maken.”

Wil jij een ervaring delen of je mening geven? Altijd welkom op www.vriendin.nl/vriendschap/openhartig.